

Affsed. Vel kan vi af Regjeringen og dens Myndigheder anklages og derefter dømmes til at sidde i Gullet, men det kan vi vænne os til. (Berg: For Brandstiftelse!) Sa for Brandstiftelse, der have vi netop et Bøvis for; i hvor høi Grad Demoralisationen kan føres ind i Befolkningen, at Regjeringsblade eller Blade, som Regjeringen kan føre Kontrol med, tør tillade sig at udflynge Sligt, naftet det er modbevist, at jeg eller andre Folk paa et Sted skulde have talt om, at Herregaarde skulde brænde, hvor intet Menneſke har nævnt Ordet Herregaard. Det var for Resten en Høiemand, som først gjorde mig opmærksom paa denne Bestylning. Det viser, hvilke Midler man bruger, naar man ikke har andre, de Herrer skulde ikke ty til dem, thi ſaa er deres Tid ikke ret lang. Med Hensyn til min Stilling til det stillede Forslag vil jeg ſige: „Lad os en Gang tænke os lidt ind i Sagen fra begge Sider; lad os, — ogsaa det ærede Medlem for Dønsø Amt 2den Valgkreds (M. Andersen) — vel overveie, hvilke ſørgelige Følger den nuværende Konflikt fører til, lad os se, om vi ikke kunne rætte hinanden Haanden til Forlig og dernæst det andet Thing og det til os, ſaa at vi kunne komme ud af Uføret; lad os se at blive enige om at bruge den Grundlov, vi nu have; det anser jeg for det Heldigste; thi en Grundlovsforandring vilde, som jeg ofte har ſagt, nu være uheldig. Jeg har ikke glemt, da jeg første Gang stillede mig til Valg, da var Efterdømmingen af Grundlovsforandringen af 1866 ikke forbi, hvorledes Stemningen var paa min Egn i Sylland. De Herrer vide jo, at man i Sylland ikke billigede Grundlovsforandringen af 1866. Jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at faae denne Misnøie glemt. Vi skulde nødigt gaa til en Grundlovsforandring nu; skulde vi ikke kunne blive enige med det andet Thing, naar Enhver vil overveie, hvilke Følger det kan bære for Folk og Fædreland, at vi fortsætte ſaaledes som nu. Jeg ſkal tilføie, at naftet jeg er tjender, at Grundloven, ſaaledes som den er, kan bruges, ſkal jeg for mit Bedkommende være villig til, naar der tilbydes et Forslag, som danner et virkelig Forhandlingsgrundlag, og det andet Thing har alvorlig Villie til at opretholde de Principer, som nu efter min Opfattelse ere nedlagte i Grundloven, at gaa med dertil; men overfor det foreliggende Regjeringsforslag maa jeg absolut ſige nei.“

Første Viceformand (Høgsbro):

Det ærede Medlem for Frederiksbørg Amt 1ste Valgkreds (Thomsen) har begjært Ordet for en kort Bemærkning. Under Forud-

ſætning af Thingets Samtykke (Ophold) har det ærede Medlem Ordet.

Thomsen: Det er kun en ganske kort Bemærkning, som jeg vil tillade mig at fremsætte i Anledning af en enkelt Udtalelse, som faldt under Diskussionen i Gaar, en Udtalelse, som blev fremsat af det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad). Det ærede Medlem yttrede, at naar man havde henvist til, at man burde gaa til Rigsretten, ſaa glemte man at fremhæve de grundede Betænkkeligheder, som der kunde anføres herimod. Det ærede Medlem har allerede ved en tidligere Leilighed her udtalt, at han fra-raadede at gaa til Rigsretten, idet han paastod, at der var kommet en Eidenſtabelighed over Landsthinget, som derfra var gaaet over i Rigsretten, og hvorfor man ikke kunde stole paa denne. Han tilføiede i Gaar udtrykkelig, at foruden det, at man maatte betegne Landsthingets Rigsretsmedlemmer som afgjorte Modstandere, ſaa havde Regjeringen desuden i en Række af Aar besat ſaa mange af Pladserne i Høiesteret, at det paa Grund heraf og paa Grund af andre senere indtrufne Hensyn for Eiden maatte anses ſyg betænkkelig at gaa til Rigsretten. Der ſidder for Diebliffet her i denne Sal to Medlemmer, der tillige ere Medlemmer af Høiesteret, begge udnævnte af denne Regjering. Jeg forſtaar tilfulde, at de paagjældende Medlemmer anse ſig ſelv, deres Kolleger og den høie Ret, hvortil de høre, for høit hævet overfor ethvert Forsøg paa at ſætte Partifkhedens Blet paa denne Ret, ſelv om det fremsættes dækket af en Høierverdigheds Raabe. Det er dog ikke dette Hensyn, som har foranlediget mig til at begjære Ordet, men Hensynet til en af mine Grundringer, som jeg ſer tilbage til og altid har ſet tilbage til med stor Glæde. For 21 Aar ſiden, i Maret 1864, overværede jeg nemlig en Gang en Forhandling i Rigsraadets Folkething, og aldrig har jeg ſet en ſaa voldſom Storm ſom den, der da reifte sig, aldrig har jeg hørt en Debat, hvor det i den Grad regnede ned med Inſinuationer og Angreb, og diſe vare rettede paa det ærede Medlem fra Middelfart, idet han blev betegnet ſom den, hvis Ledelse havde bragt alle Ulykkerne over Danmark. Da ſaae jeg er Syn, ſom jeg ſer tilbage paa med Glæde: Det var den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fra Middelfart ſvarede. Han ſagde nemlig: Jeg bryder mig ikke om Alt det, I ſige. Jeg bryder mig ikke om alle de Underføgelſer, I viſe hen til; jeg er kun ansvarlig for Rigsretten og ikke for nogen Anden. Finde I, at jeg eller nogen anden Wi-